

EELK Misjonikeskuse Looja ligimese teenistuses Arenguprogrammi lõputöö

TEEKOND RÕDULT KOGUDUSSE

Ülle Kelder

EELK Kuressaare Laurentiuse kogudus

17.01.2026

SISSEJUHATUS

Käesolev lõputöö on isiklik refleksioon minu teekonnast kristlase ja koguduse liikmena. See ei ole teoreetiline uurimus ega valmis mudel kogudusetöök, vaid otsene kirjeldus sellest, kuidas Jumal juhhib, õpetab ja kasvatab läbi igapäevaste olukordade, rõõmude ja katsumuste.

Selles töös vaatan tagasi oma sammudele koguduse keskel – nii õnnestumistele kui ka eksimustele. Kirjeldan, kuidas vaikne ja kõrvaltvaatav kirikuskäija leidis end tasapisi teenimas ning kuidas Jumal avas uksi seal, kus inimlikult vaadates neid ei paistnud olevat.

Soovin, et see töö annaks julgust neile, kes tunnevad, et nad on alles oma teekonna alguses, ning kinnitust, et ka väikesed ja tagasihoidlikud sammud võivad Jumala käes kanda suurt vilja.

ESIMESED SAMMUD KOGUDUSE KESKEL

Aastal 2021 jäin Saaremaale paikseks. Minu kristlik elu oli selleks ajaks juba seotud luterliku kirikuga – Tallinnas käisin regulaarselt jumalateenistustel ning sama loomulikult jätkus see ka Saaremaal. Lähimaks kirikuks sai Kuressaares asuv Laurentiuse kirik.

Algusaegadel ei osalenud ma koguduse igapäevastes toimetustes. Olin nn pühapäevane kirikuskäija. Kirikusse mulle meeldis üksi tulla, olla, istuda omaette rõdul. Ma ei tundnud vajadust otsida kontakti koguduse liikmetega ega osaleda ühistes tegevustes.

Minu aktiivsem osalemine koguduse elus algas suvel, mil otsiti vabatahtlikke kirikuvalvureid ajaks, kui kiriku ukсед olid küllastajatele avatud. Õpetaja kutsus korduvalt vabatahtlikke appi. Alguses ei tekitanud see kutse minus erilist huvi, kuid pidev üleskutse pani mind lõpuks asja lähemalt uurima. Märkas, et valvurite nimekirjas olid peamiselt samad inimesed, ning otsustasin ka ise oma nime kirja panna.

Turistide poolt oli huvi kiriku fotode/kaartide järgi, mida meil ei olnud. Kui ei ole, siis tuleb need tekitada. Otsisin fotograafi, tellisin fotod ja järgmisel suvel olid fotod kirikus olemas. Suve jooksul osteti mitukümmend fotot. Käesoleval aastal on plaanis pakkuda müügiks ka postkaarte, mis on tehtud samadest fotodest. Müüki jäävad nii fotod kui kaardid, milline neist rohkem huvi äratab – selgub suve lõpuks. Et kummastki midagi ei osteta – loodan, et see variant puudub.

Valvurina jätkan ka edaspidi. See on minu vabatahtlik panus koguduse ellu, kuid samas tunnen, et see annab väga palju ka mulle endale. Kiire suvetempo keskel pakub kirikus olemine võimalust peatuda, vaikida ja mõtiskleda.

Kuna kirikuvalvuriks olemine kuulub vabatahtliku tegevuse alla, kutsuti mind ka koguduse vabatahtlike koosolekule. Seal kõlas üleskutse tulla appi pühapäeviti diakoonialaua juurde, kus teenib ainult üks inimene ja juba mitmeid aastaid. Koosolekul koheseid vabatahtlikke ei olnud, kuid hiljem garderoobis temaga vesteldes andsin oma nõusoleku.

Nüüdseks olen peaaegu aasta pühapäeviti vajadusel asendanud. Ta soovib enamasti ise teenida, mis on tema jaoks rõõm ja kutsumus, kuid olen valmis teda alati toetama. Need kaks teenimisvormi – kirikuvalvur ja diakooniatöö – on need, mida olen siiani teinud ja kavatsen teha ka edaspidi, kui Jumal lubab.

KEERULISEM AEG JA SISEMINE OTSING

Järgnev periood oli minu jaoks keerulisem. Paar aastat tagasi tekkis mul sügav vajadus paluda Jumalalt suurt halastust. Olin Jumalat võtnud iseenesestmõistetavana – tundes, et Ta on alati minuga, kuid ise eriliselt pingutamata Teda sügavamalt tundma õppida. Mõistsin, et vajan kedagi, kes aitaks mind sellel teel.

Tutvusin inimestega, kellega koos hakkasin otsima Jumala lähedust Jeesuse kaudu. Ma ei osanud oodata, et sellega kaasnevad ka intriigid. Sellise sisuga olukordadega ei olnud ma varem kokku puutunud, ei eelmises koguduses ega töökohal. Tundsin, et varasem aeg – pühapäevane kirikuskäik ja üksi olemine – oli minu jaoks rahulikum. Samas ei saanud ega tahtnud ma loobuda Jumalale antud mõttelisest lubadusest olla koguduses aktiivsem.

ARENGUPROGRAMM JA ÕPPETUNNID

2024 aasta lõpus kuulsin pärast jumalateenistust kutset registreeruda perenõustamise koolitusele. Saatsin oma sooviavalduse koos selgitusega, et mul puudub vastav haridus ja varasem kogemus selles valdkonnas, kuid olen valmis proovima, kui sobivamaid kandidaate ei ole. Sain kursusele.

Hinges oli samaaegselt ootus ja hirm – olin olnud kodune üle seitsme aasta. Kursuse esimesel päeval küsiti: „Mis tõi sind siia kursusele?“ Vastasin, et soov aidata peresid, kuid praegu oskan peredele öelda vaid „tere“.

Järgmiseks aruteluteemaks oli koguduse murekoht. Kuna olin ise sattunud intriigide keskele, tõin välja selle ja see jäi kodutöök-. Hiljem, suheldes koguduse õpetaja ja mitme koguduse liikmega, sain aru, et olukord ei olnud nii suur, kui alguses tundus – pigem inimeste iseloomud, tujud ja omavahelised möödarääkimised. Mõistsin ka oma rolli, sest olin asunud ühe osapoole poolele. See oli minu esimene oluline õppetund: koguduses on inimesed koos oma eripäradega ning enne seisukoha võtmist õpi inimesi tundma.

OTSINGUD JA KATSED KOGUDUSES

Kuna intriigi teema ei olnud sobiv edasiseks tööks, tuli leida uus murekoht. Mõned kuud enne kursuse algust oli koguduses kõne all kadunud eakate ja leerilaste ülesotsimine.

Eakate puhul osutus see väga keeruliseks – aadressid olid muutunud, kortermajade välisüksed lukus ning telefoni teel ei usaldatud võõraid. Mõned ei olnud ka huvitatud kogudusse naasmisest.

Leerilaste ja koguduse perede jaoks püüdsime kevadel korraldada ühepäevast laagrit. Kutse saadeti 26 perele, vastas 10. Osalema soovis tulla 3 täiskasvanut ja 2 last. Ülejäänud töid loobumise põhjuseks töö, laste viibimise teise vanema juures või muud plaanid. Kahjuks tuli laager ära jätta.

Kevadel alustasin koos ühe koguduse liikmega palveosadust. Kutsed saadeti 23 inimesele, osalema tuli kaks. Personaalselt kutsusin veel kolm inimest. Üks alustajatest lahkus grupist uue väljakutse tõttu. Kuigi palveosadus on kuukavas kirjas ja sellest antakse ka jumalateenistusel teada, ei ole huvi olnud suur.

JUMALA SEKKUMINE JA VILJA KANDMINE

Mulle ei paistnud olevat selget suunda, millega kursusel jätkata. Siis sekkus Jumal ootamatul viisil. Lastekaitse kaudu paluti abi ühe pere toetamisel. Meid tutvustati ning sellest sai alguse koostöö, mis on kandnud vilja.

Ei läinud kaua aega, kui selle pere lapsed alustasid käimist pühapäevakoolis, pereema osaleb igal pühapäeval jumalateenistusel ja plaanib minna leerikursusele. Ta on muutunud avatumaks ja julgemaks suhtlejaks. Kõige olulisem on see, et ta on leidnud kindluse Issandas, mis väljendub ka tema rõõmsamas olekus.

Sügisel ei tegelenud ma aktiivselt kursusega, vaid keskendusin oma perele ja abivajavale perele. Tagantjärele vaadates alustasin pereteemaga ja lõpetan pereteemaga – vahepeale jäi teekond koguduse tundmaõppimisel.

ÕPITU JA ISIKLIK ARENG

Suurim õppetund on olnud see, et uude kogudusse tulles tuleb võtta aega. Tuleb tutvuda inimestega, vaadelda kõrvalt, analüüsida ning alles seejärel otsustada, kuidas ja millega panustada. Minul oli alguses väga suur soov kohe midagi teha, tundmata piisavalt kogudust ja ilma selge plaanita.

See kursus on sisult väga hea, kuid minu jaoks tuli see ehk liiga vara. Mõistsin, et kestvate algatuste jaoks on vaja meeskonda, ning just meeskonna loomine on sageli kõige keerulisem – inimestel on töö, pere ja piiratud aeg.

Samas ei ole see aasta olnud viljatu. Üks koguduse liige on kogudusse tagasi tulnud, üks sai julgustust, et luterlus on õige ja käib nüüd kirikus järjest tihedamini ning uus pere on leidnud tee kogudusse.

Isiklikus arengus pean suurimaks saavutuseks kasvamist usus. Ei piisa vaid teadmisest, et Jumal on olemas – tuleb otsida Jeest, ning selle kaudu leitakse ka Jumal ja õige suund. Pidevate palvete kaudu koguduse kasvu ja teenimise eest on Jumal mind viinud kokku inimesega teisest konfessioonist, kellega koos teenime Jumala riigi tööd.

06.02.2026 toimub saare naistele suunatud kristlik naisteosadus pealkirjaga „Lase minevik läbi“. Ruum on olemas ja reklaami osas on kokku lepitud Pereraadioga. Olen õppinud, et esmalt tuleb palve ning kui vastus on käes, hakkavad asjad liikuma.

KOKKUVÕTE

Minu üks tugevamaid külgi on organiseerimine. Kui midagi on vaja teha, hakkam tegeva. See on lihtne ilmalikus elu, töökollektiivis, sõprade ringis. Olin arvamusel, et koguduses ka. Koguduses aga on ikkagi teisiti, inimestel erihuvid, tööd, eraelu jne. Väga raske on midagi välja mõelda, mis kutsuks inimesi kogudusse ja mitte lahkuma, eriti kellel ei ole veel tugevat usku.

Olen mõistnud, et minu tee ei kulge enam üksi rõdul istudes, vaid koguduse keskel olles. Mul on veel pikk tee minna, kuid nüüd tean, et see tee kulgeb koos teistega ja koos Jumalaga.

Kinnituse minu panuse märkamisest andis 10.09.2025 peapiiskop Urmas Viilma poolt saadetud tänukiri, mis on olnud suureks julgustuseks ja innustanud mind edasi minema.

TÄNU

Olen südamest tänulik Jumalale Tema kannatlikkuse, halastuse ja ustava juhtimise eest. Ilma Tema armuta ei oleks see teekond olnud võimalik. Loobumise mõtteid piisavalt olnud.

Täna Kuressaare Laurentiuse kogudust ja koguduse õpetajaid usalduse ning võimaluste eest teenida. Eriline tänu kuulub kõigile vabatahtlikele, kellega olen sellel teel kokku puutunud.

Täna kursuse juhendajaid ja kaaslasti toetuse, ausate arutelude ja julgustuse eest. Tänu ka neile inimestele ja peredele, kellega olen saanud koos käia teekonda, kus abi andmine on osutunud ka minu enda kasvamise kohaks.

Suur tänu minu perele kannatlikkuse, mõistmise ja toetuse eest. Teie kõrvalolek on olnud vundamendiks, millele toetuda.

Kõige eest olgu tänu Jumalale.